

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

18: 50 הדלקת נרות:

19: 58 מוצאי שבת:

20: 37 זמן ר"ת:

עלון מס' 127 | ז' באייר |
תשפ"ג | שנה 3 | כ"ב לעומר

לרשי"ש:	לע"נ:	להצלת:
רפאל	יורם בן	כל
דוד בן	מרים ~	משפחת
אודליה ~	אהובה	דרשן
ישו בן	בת חיה	
שושנה	ת.ג.צ.ב.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

העלון

פני אבות פרק ג'

מטעמים לשולחן שבת

ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אֶזְזִיחַ וְאֵל יָבוֹא

בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית כְּפֹרֶת אֶל פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל הָאָרֶן וְכו' (ויקרא ט"ז, ב')

פטור מלתת צדקה, לכן אומר הכתוב "וְאֵל יָבוֹא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ" - אינו יכול על ידי "צדקה" זו של "בְּכָל עֵת" "לָבוֹא אֶל הַקֹּדֶשׁ" - להתרומם ולהגיע לדרגת הקדושה, כי כדי להשיג דרגת הקדושה, עליו לדאוג לא רק לבניו ולבנותיו שלו, אלא גם לבני חברו...

כתב השל"ה הקדוש זי"ע, דאפשר לפרש על פי מאמר חז"ל (כתובות ג) "אִיזְהוּ 'עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת' - זֶה הֵזֵן בְּנֵיו וּבְנוֹתָיו כְּשֶׁהָם קִטְנִים". ואם כן אולי יחשוב האדם, שעל ידי זה שהוא מפרנס בניו ובנותיו הוא

משל ונמשל

כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטוֹהַר אֶתְכֶם מִכָּל זִטְאֵתֵיכֶם (ויקרא ט"ז, ל')

הגנב המשיך במלאכה, מילא את השק בסחורה ופנה לצאת מהחנות.

חשב השומר: "נראה לי שכדאי לחכות עד שהגנב יתקרב אלי קצת יותר, ואז אוכל לתפוס אותו בקלות".

אבל בינתיים קפץ הגנב, ברח ונעלם.

השומר התחיל לרדוף אחרי הגנב, אבל הוא לא הצליח לתפוס אותו. בסוף היה השומר צריך לשלם לבעל החנות קנס על שלא שמר על החנות כמו שצריך.

כך מוסבר בספר "גוילי אש":

לפעמים אדם חושב לעצמו: בינתיים אני יכול לא לשים לב לעברות הקטנות שלי אחזור בתשובה רק אחרי שאעשה עברה גדולה". בינתיים ממלא

לפני שנים רבות, היה מקצוע שנקרא "שומר לילה". תפקידו של שומר הלילה היה לשבת במשך כל הלילה במקום מסתור, ולשמור על החנויות מפני גנבים.

לילה אחד השומר הבחין בגנב המתקרב לאחת החנויות. אמר השומר לעצמו "למה להפחיד אותו כבר עכשיו, עוד לפני שהוא גנב? הרי הוא יברח ממני! אחכה עד שהוא יגנוב, ואז אתפוס אותו!"

בינתיים פרץ הגנב את הדלת ונכנס לחנות.

אמר השומר העצלן לעצמו: "אחכה רק עד שהגנב ימלא את השק בסחורה ואז אתפוס אותו עם השלל בידיים".

העלון מס' 127 | אייר | לקראת חתופת וזכריית התורה

ליצר הרע, וקשה להשתנות, וכך עובר גם היום הקדוש בלי תשובה אמיתית.

העבודה שלנו לא מתחילה ביום הכיפורים. כבר עכשיו – אם אנחנו מרגישים שיש עברות קטנות שאנחנו נכשלים בהן – נעצור מיד את הגנב, היצר הרע, ונזהר גם מעברות קטנות. אם נזהר במשך כל השנה שלא לתת ליצר הרע לגנוב מאיתנו את הלב שלנו – את הרצון את הקדושה – אז ביום הכיפורים נזכה לחזור בתשובה שלמה ואמיתית שמגיעה עד כיסא הכבוד.

היצר הרע את השק, ומחטיא את האדם שוב ושוב – והאדם עדיין חושב שיוכל לחזור בתשובה בלי הפרעות, כשיגיע הזמן. כך הוא דוחה ודוחה את התשובה עד לחודש אלול, ואז הוא מתעצל ודוחה את התשובה לימי הסליחות, ואחר-כך לראש השנה, ובסוף ליום הכיפורים...

אבל כשמגיע יום הכיפורים, פתאום מתברר לו שהוא בכלל לא מוכן לחזרה בתשובה, כי הלב שלו כבר שייך

פרקי אבות פרק ג'

הוא, שנאמר (יחזקאל מא), וידבר אלי זה השלחו אשר לפני ה'.

ד. רבי חנינא בן חנינאי אומר: הניעור בלינה והמהלה בדרך יחידה והמפנה לבו לבטלה, הרי זה מתחייב בנפשו.

ה. רבי נחוניא בן הקנה אומר: כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ. וכל הפורק ממנו על תורה, נותניו עליו על מלכות ועל דרך ארץ.

ו. רבי חלפתא בן דוסא איש כפר חנניה אומר: עשרה שיושבין ועוסקין בתורה, שכניה שרויה ביניהם, שנאמר (תהלים פב), אלהים נצב בעדת אל. ומניו אפלו חמשה, שנאמר (עמוס ט), ואגדתו על ארץ יסדה. ומניו אפלו שלשה, שנאמר (תהלים פב), בקרב אלהים ישפט. ומניו אפלו שנים, שנאמר (מלאכי א), אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו'. ומניו אפלו אחד, שנאמר (שמות כ), בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליה וברכתיה.

ז. רבי אלעזר איש ברתותא אומר: תן לו משלו, שאתה ושלה שלו. וכן ברוד הוא אומר (דה"א, כט) כי ממה הכל ומייד נתנו לה. רבי שמעון אומר: המהלה בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר, מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו.

א. עקביא בן מהללאל אומר: הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה. דע, מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון. מאין באת – מטפה סרוחה, ולאן אתה הולך – למקום עפר רמה ותולעה, ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון – לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

ב. רבי חנינא סגן הכהנים אומר: הוי מתפלל בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה, איש את רעהו חיים בלעו. רבי חנניא בן תרדיון אומר: שנים שיושבין ואין ביניהן דברי תורה, הרי זה מושב לצים, שנאמר (תהלים א), ובמושב לצים לא ישב. אבל שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה, שכניה שרויה ביניהם, שנאמר (מלאכי א), אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו. אין לי אלא שנים. מניו שאפלו אחד שיושב ועוסק בתורה, שהקדוש ברוך הוא קובע לו שכר, שנאמר (איכה ג, י), ישב בדרך וידם כי נטל עליו.

ג. רבי שמעון אומר: שלשה שאכלו על שלחו אחד ולא אמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו מזבחי מתים, שנאמר (ישעיה, כח), כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום. אבל שלשה שאכלו על שלחו אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו משלחנו של מקום ברוך

ישראל שנקראו בנים למקום. חבה יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום, שנאמר (דברים יד), בנים אתם לה' אלהיכם. חביביו ישראל, שנתן להם כלי חמדה. חבה יתרה נודעת להם שנתן להם כלי חמדה שבו נברא העולם, שנאמר (משלי ד), כי לקח טוב נתתי לכם, תורתי אל תעזבו.

(יז) הכל צפוי, והרשות נתונה, ובטוב העולם גדון. והכל לפי רב המעשה.

(יח) הוא היה אומר: הכל נתון בערבון, ומצודה פרוסה על כל החיים. החנות פתוחה, והחנוני מקיף, והפנקס פתוח, והיד בותבת, וכל הרוצה ללות יבוא וילוה, והגבאים מחזירים תדיר בכל יום, ונפרעין מז האדם מדעתו ושלא מדעתו, ויש להם על מה שיסמכו, והדין דין אמת, והכל מתקן לסעדה.

(יט) רבי אלעזר בו עזריה אומר: אם אין תורה, אין דרך ארץ. אם אין דרך ארץ, אין תורה. אם אין חכמה, אין יראה. אם אין יראה, אין חכמה. אם אין בינה, אין דעת. אם אין דעת, אין בינה. אם אין קמח, אין תורה. אם אין תורה, אין קמח. הוא היה אומר: כל שחכמתו מרבה ממעשיו, למה הוא דומה, לאילן שענפיו מרבין ושרשיו מעטין, והרוח באה ועוקרתו והופכתו על פניו, שנאמר (ירמיה, יז), והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב. אבל כל שמעשיו מרבין מחכמתו, למה הוא דומה, לאילן שענפיו מעטין ושרשיו מרבין, שאפלו כל הרוחות שבועלים באות ונושבות בו אין מזיזין אותו ממקומו, שנאמר (שם), והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה כי יבא חם, והיה עלהו רענו, ובשנת בצורת לא ידאג, ולא ימיש מעשות פרי.

(כ) רבי אלעזר בו חסמא אומר, קנין ופתחי נדה, הן הן גופי הלכות. תקופות וגמטריאות, פרפראות לחכמה.

(כא) רבי דוסתאי ברבי ינאי משום רבי מאיר אומר: כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו, שנאמר (דברים ד), רק השמר לה' ושמר נפשו מאד פו תשכח את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפלו תקפה עליו משנתו, תלמוד לומר (שם), ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך, הא אינו מתחייב בנפשו עד שישב ויסירם מלבו.

(כב) רבי חנינא בו דוסא אומר: כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקימת. וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאו, אינו חכמתו מתקימת. הוא היה אומר, כל שמעשיו מרבין מחכמתו, חכמתו מתקימת. וכל שחכמתו מרבה ממעשיו, אינו חכמתו מתקימת.

(כג) הוא היה אומר: כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו, אין רוח המקום נוחה הימנו. רבי דוסא בו הרבינס אומר: שנה של שחרית, ויז של צהרים, ושיחת היקדים, ושיבת בתי כנסיות של עמי הארץ, מוציאין את האדם מז העולם.

(כד) רבי אלעזר המודעי אומר, המחלל את הקדשים, והמבזה את המועדות, והמלביז פני חברו ברבים, והמפר בריתו של אברהם אבינו עליו השלום, והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה, אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים, אין לו חלק לעולם הבא.

(כה) רבי ישמעאל אומר: הוי קל לראש ונוח לתשחרת, והוי מסבל את כל האדם בשמחה.

(כו) רבי עקיבא אומר: שחוק וקלות ראש, מרגילין לערוה. מסרת, סיג לתורה. מעשרות, סיג לעשר. גדרים, סיג לפרישות. סיג לחכמה, שתיקה.

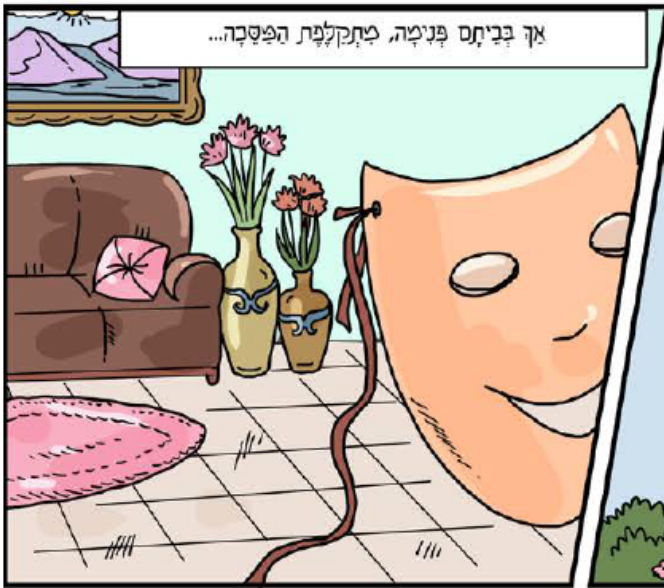
(כז) הוא היה אומר: חביב אדם שנברא בצלם. חבה יתרה נודעת לו שנברא בצלם, שנאמר (בראשית ט), כי בצלם אלהים עשה את האדם. חביבין

אשתו אף היא אשת חיל אמתית ובמקצועה גננת
מצליחה ומסורה עד מאוד!

יוסף: צחק הוא אברך ת"ח אציל מדות ומקשר ביותר, משמש
בר"מ ביושיבה נודעת ואהוב על כלם

אך בביתם פנימה, מתקלפת הפטירה...

בלפי חוץ פראים בני הוא פנים פתיחות ופאירות לכל אדם

4

שוב ושוב לקום מתוך הפאב לחיים
התנבועניים...

באו נראה מה יש
לרש"ב"א להגיד
לנו על השאגה...

לחות חמדות להפגס!
הריתב"קאית האיעה!

שוב ושוב מתנפצות תקוות על סלעי
הפציאות...

לפריה הצעה לא חזנה יוסף: צחק ולאה בילדים...

זבנו לגדל בנים ובני בנים...
רבון העולמים, חונן אותנו
בילדים פאירים!!!